

Végzetjel 4. fejezet

Ariana, vasárnap 14 júnus 2020 - 12:21:23

4.

Harmadik nap. Kezek kifutni az id Qb Ql, attól f élek. A kezem folyamatosan remeg, az ujjaim hegyén jégvirágok n Qnek, majd azonnal el is olvadnak. Fázom, közben szakad rólam a víz. Attól f élek, Rhys haldoklik, mással nem tudom magyarul ázni, hogy ennyire rosszul vagyok.

Leroskadok a sziklafal tövébe. A k Q hqvösen simul a hátamnak, fáradtan támaszkodom neki. Szomjas vagyok, de tartalékolnom kell a vizet, mert tegnap délelőtt óta nem találtam forrást. Szerencsém, hogy hosszú útra készültem, mert ha azonnal elrohanok, semeddig sem jutottam volna élelem és víz nélkülül. Hideg fejjel átgondolva viszont felkészültem rá, hogy akár hetekig távol leszek.

Lehunyam a szemem, pihenek egy kicsit. Halkan dúdolok, egy olyan dalt, amit még nagyanyámtól tanultam, talán három évesen. Jobb t Qle, er Qre kapok. Neki talán még a szavaiban is még a bújik meg.

Megüti a fülem a vízcsobogás. Egyb Ql felkelek, megindulok az irányába. Sejtettem, hogy erre találok még egy forrást, a természet mindig mutatja az utat.

Megöltöm a kulacsokat, és már majdnem hátat fordítok, amikor rájövök, mi olyan furcsa. Nem messze t Qlem a növényzet abnormális formát vett fel. Mintha valaki megbolygatta volna nem is olyan régen.

Óvatosan közelebb megyek. Az egyik virág szirma megpörköl Qdött, mellette a kövek szintén t qz nyomait mutatják. Addig keresg élek, míg meg nem találok, amit keresek: egy bejáratot, egy nagyon sötét üregbe.

El Qszedem a lámpásom. T qzzel egyszer qbb dolgom lenne, most kifejezetten sajnálom, hogy jégmágusnak szültem.

Így csak nagyon tompa a fény, ami mellett haladhatok, bárki vagy bármi rámtörhet, mire észreveszem. Sosem voltam jó fényvárászlatokban.

Egy idő után nincs szükségem a lámpásra. Mintha ismerném ezt a helyet, úgy közeledek, pedig a lábam meg-megcsúszik a nedves talajon, pont, mint a ládomásban; még a szagok is ugyanazok, közelebb járok. Aztán elágazáshoz érek, és megtorpanok, mert semmi támpontom nincs, merre kellene mennem. Mindkét útvaksötét, hiába tartom fel a lámpást, egy méternél nem mutat többet. Legszívesebben földhözvágnám dühömben.

Épp azon gondolkodom, mivel kellene jeleket hagynom, amikor a karkötő Qm felizzik. Sziszegve húzom fel a ruhám, hogy letéphetsem magamról, mielőtt lyukat éget belém, de addigra lecsillapodik. Úgy döntök, mégis maradhat a következő húzásáig. Újra megsejlelem a két lehetőséget, végül találok rá döntőre, de amint lápek egyet az irányba, a karkötő Q ismét megpörköl, ez úttal úgy, hogy fáj is. Türelmetlenül nyúlókérte, hogy leszedjem, amikor valami szöveget üt a fejembe. Mi van, ha figyelmeztet?

A másik járatba lápek. Az amulett csendesen simul rám, kellemesen melegít, mintha dicsérné a döntésem. Ha iránymutatóként szolgálna, hálás leszek érte. El Qveszem a késem, jelet rajzolok a falba. Nem vagyok benne biztos, hogy megmarad, de jobb ötletem nincs. Nehézkesen haladok tovább, a járat egyre vízesőbb, ami aggodalommal tölt el. Olyan, mintha nedves agyagban lépkednék, bele-belesüpped a lábam, a cuppogás kifejezetten zavaró. Ha ellenségből valahol, azonnal elárulom magam, de nincs választásom, csakis el Qre. Vagy Rhyshez, vagy a vesztembe, lassan eldől. Fogalmam sincs, mekkora lehet a barlangrendszer, de olyan, mintha órától mennék. Egy hármassal elágazáshoz vezet az utam, két égbeszettlen mérem fel Qket. Az egyik baljóslatúbb, mint a másik, ráadásul az egyik szélső Qb Ql sűrűt a szél, legszívesebben visszafordulnék, és a másik irányba rohannék. Én ehhez nem vagyok elégbátor.

Na, most merre? – suttogom, miközben igyekszem legyőzni a félelmem. Látépek egyet a közlépés felé, az amulett viszont azonnal reagál, így a jobboldali felé fordulok. Bízom benne, hogy ez lesz a jó, mert a más felé nem szívesen mennék. A reményeim viszont hamvukban halnak el.

Komolyan arra? – kérdezem hitetlenkedve a karkötőt, de összeszedem a bátorságom, belátépek a járatba, és ezúttal nem éget lyukat a bórömbe. Remek. Megindulok, a nyirkos levegő irritálja a tüdőm, a huzat átfúj rajtam, didergek tőle. Ennek semmi értelme. Rhysnek elment az esze, ha tényleg átgusztolt ezt az utat választotta, mert itt még a varázslatai sem lehetnek hosszú életűek. Talán pont ez a gond.

A sokadik elágazás után már nagyon fáradt vagyok. Legszívesebben megpihennék, de nincs hová leülnöm, mindenhol tócsa és sár, teljesen átfagynék. Azon merengek, vajon egyáltalán idejelen-e, mert nem látok esélyt rá, hogy bárki túléljen itt napokat. Rádásul egyre hidegebb van, már látom a saját leheletem, bár a huzat legalább alábbhagyott. Egy nagyobb üregbe érek. Örülnék neki, mert jobban belátható, és nem kell folyton a fejem fölül figyelnem, hogy meg ne üsse magam. Ez az eddigiekhez képest komoly könnyebb éget jelent. A gyér fény felém a terepet, és megáll bennem az út, mivel a szívem gyors iramra kapcsol. Hát megtaláltam végre.

Odasietek hozzá. Körülöttem épphogy szívesebb a talaj, de amint letérdelek, azonnal átnedvesedik a nadrágom ott, ahol a csizmam nem takar. Hideg és kellemetlen, de most ez a legkisebb bajom.

Végigsimítom Rhys arcát, és megkönnyebbülök, amikor felsóhajt az érintéstől. Habár éreztem, hogy él, az eltelt napok száma miatt rettegtem, hogy elkéstem.

Magadnál vagy? – kérdezem halkán. Továbbra is tartok tőle, hogy valaki megtámadhat, bár ha lenne itt valami, Rhys már halott lenne. Az óvatosság viszont nehéz levedleni, hozzámnem, mint egy újabb réteg bór.

Képzellek?

Halkan felnevetek. Kicsit arrébb mozdítom, segítek neki felülni. A ruhája teljesen elázott, már mindegy neki. Megitatom, és lemosom az arcát a vízzel. Ügyelek rá, hogy ne pazaroljak sokat, de szinte felismerhetetlen volt ennyi sárral.

Mi történt?

Sok a rosszakaróm feleli, majd köhögni kezd. Ki tudja, mikor használta utoljára a hangját, inkább nem beszéltetem tovább, majd kifaggatom, ha egy jobban lesz. Éltet újtok felé, gyenge mosolyt kapok érte, mivel enni kezd. Kűzd a falatokkal, mintha rágni sem maradt volna energiája.

Hogyan találtál meg?

Az amulett. Sőt, ha jó irányba fordulok választolom. A saját árápillant, hűmmög, de semmit nem fejez hozzá, azt hiszem, egyszer csak elfogadta a magyar ázat, kedvesen él.

A karja csupa ág és horzsolás. Nem tudom, hol szerezte, talán vannak a barlangnak durvabb részei, vagy eljutott érte. Mindenesetre átfagyott, úgyhogy neki állok kicsatolni a köpenyem, hogy ráterítsem, de megrázza a fejét.

Azonnal átvázna.

Akkor vetkőzz le!

Halkan kuncogni kezd.

Kibűjt a szög a zsákba, jegyzi meg, és bár örülök, hogy javul a kedve, elönt a méreg. Az arckifejezés esetet látva még szívesebben vigyorog. Amint képes vagyok rá, úgyszólván ítom.

Hogyhogy amint képes vagy rá?

A haragom azonnal elillan. Azt rögtön észrevettem, hogy gyenge, kövönben egyébként sem szorulna rám, bajba se került volna. Felemeli a kezét, az ujjai hegyén szikrák táncolnak, de azonnal el is halnak. Döbbenetben ámulok rá.

Kissé lemerültem.

Nagyon úgy tűnik.

Befejezi az evést, vizet kér. Most áldom igazán a sorsot, hogy pont azelettal lettem rá a forrásra, mivel Qtt a barlangot

felfedeztem, k ül önben bajban lenn énk. Jobb lenne min él kevesebb id Qt idebent t öltetni, mert fogalmam sincs, meddig tartja meg a nedves fal a jeleim, a kark öt Q pedig szesz élyes, vagy seg ít, vagy nem. Igaz, ha eddig életben tartott, tal án r áb ízhatom magam.

Lehet, hogy & Az ötlet hirtelen t ör r ám, m égis zavarba j öv ök, miel Qtt kimondan ám. Pedig fel ém fordul, figyel, és az j önne ki fur án, ha nem folytatn ám. Összeszedem a b átors ágom. Megpr ób álhatok & energi át adni? Meglepetts ég k ölt özik az arc ára. A szeme elkerekedik, a szem öld öke felfel é ível. V árom, hogy megint bosszantani fog, de csak b ólint. A beleegyez ést megadja, én viszont hezit álok, mert m ég sosem cs ókoltam meg, mindig Q tette. V ég ül megunja a gy ávas ágom, át öleli a nyakam, mag ához h úz. Amint az ajkam az öv ét éri, elt qnik a hat ározatlans ágom. Alig akarom elengedni, pedig tudom, hogy azt kellene tennem. Az energia lust án örv énylik k ör ül ött ünk, de nem vagyok k épes ir ány ítani, mert m ég sosem csin áltam ilyet, csak hallottam r óla. Abban a pillanatban tudom, hogy nem siker ült, amint elengedem.

Sajn álom suttogom. D üh ösnek és tehetetlennek érzem magam. Le ül ök hozz á, a h átam a falnak vetem mellette, m ár nem érdekel, hogy teljesen mag ába fogja sz ívni a nedvess éget az én ruh ám is.

Megpr ób áltuk.

Ezzel nem vigasztal. A felh úzott t érdemre t ámaszkodom, a s öt étbe b ámulok, mert gyeng ül a f ény, fel kellene t öltötenem. S óhajtvá ny úlok a l ámp ás ért, akkor veszem észre a kezem. Legut óbb, ha r övid id Qre is, k épesek voltunk egym ás hatalm át haszn álni, b ár kontroll álni nem.

A t qzb Ql k épes vagy er Qt mer íteni?

Bizseregnek az ujjaim. Összed örsz öl öm Qket, l üktet k özt ük a h Q. M qk ödnie kell, musz áj.

Igen, de honnan szerzel t üzet?

Koncentr álok. Nem tudom, n ála hogyan m qk ödik, hogyan parancsolhatn ék egy m ásik elemnek, de nagyon igyekszem érezni magamban. Csettintek egyet, h átha a s úrl ód ás seg íti a kit örne v ágy ó energi át. Szerencs ém van, t qz lobban, de annyira megijedek t Qle, hogy r ögt ön el is t qnik. Bosszankodva pr ób álkozom újra, igyekszem nyugodtan l élegezni, de az istennek nem siker ül ism ét. Rhys egy darabig csendben, moh ón figyel a pr ób álkoz ásom, azt án fels óhajt.

Ehhez kicsit ügyesebbnek k éne lenned.

K ösz, ez nagy seg íts ég! sz ólok r á, erre kinevet.

Mit v árt ál? Épp el ég baj nekem, hogy pont a te seg íts égedre szorulok. T ényleg azt hitted, hogy ak ár egy egyszer q t qzgy újt ással boldogulsz? Kicsit sokat k épzelsz magadról.

El önt a sz égyennel vegyes d üh, forr ósodik az arcom t Qle. Egy által án nem sz ám ítottam r á, hogy k épes lesz b ántani, amikor én mindent megteszek.

H ál átlan d ög vagy! sziszegem m érgesen. Fel ém fordul, v állat von, majd k özelebb hajol.

És ha az vagyok? Mit csin álsz, hm? Össze vagy k ötve velem susogja, azt án az ajkamra nyomja a saj átját, m ég a sz ámba is beleharap. Ell ök öm magamtól, forr bennem az indulat. B ámulok r á, tudom, hogy r ám van írva az a rengeteg érzelem, ami tombol bennem.

M égis hogyan lehetsz ilyen &

Most pr ób áld! szak ít f élbe. Oda sem figyelve csettintem össze az ujjaim. Hatalmas t qz lobban nem messze t Ql ünk. A d öbbenet ellopja bel Qlem a haragot. Rhys felkacag, egy puszit nyom az arcomra. Tudtam, hogy siker ül. A t qzh öz k úszik, én viszont m ég a gondolataim sem szedtem össze. Azt án r ád öbbenek, hogy sz ánd ékosan bosszantott fel.

Nem értem ny ög öm ki. Visszafordul hozz ám, és r ám mosolyog.

N álatok nyugalommal m qk ödik, ugye? Nos, n álunk indulattal.

Lehunyor a szemem, és a falnak d önt öm a fejem. A kis szem ét.

Pedig boldog vagyok, mert szinte érzem, ahogy er Qre kap. Nem kell l átnom, az én sejtjeimben is tombol a t qz. Azt án Rhys durv án megragadja az arcom, ism ét megcs ókol, elveszi az energi át, amit az el Qbb k éptelen voltam nekiadni.

Kimer ülten figyelem, ahogy megsz ár ítja mag át. A s ár és piszok mintha leolvadna r óla, ism ét olyan makul átlanul n éz ki, ahogy szokott. Rem élem, velem is csin ál valamit, mert szerintem r émesen festhetek. Mintha meghallan á a gondolataim, hozz ám l ép, talpra r ángat, a ruh áimb ól lassan elt qnik a nedvesség. Sokkal jobb.

Sz óval az indulat a kulcs? k érdezem. R ám pillant, kiss é b qnb án ónak t qnik, de a kedve l áthat óan remek.

Cser ébe én vagyok olyan, mint akit kifacsartak.

Olyasmi magyar ázza. Ne haragudj, de ha el Qre sz ólok, t éged ismerve nem tudtalak volna el égg é felbosszantani.

Nem is ismersz morgom, pedig igaza van. P is tudja ezt, m égsem ellenkezik, hanem megindul az ellent étes ir ányba, mint amerr Ql érkeztem. Megragadom a kez ét, a mozdulat viszont t úl heves, mindkett Qnket megr ázza. Feljajdulok.

Lehet, hogy nem ártana k özt ünk egy kis t ávols ág nevet fel a sokk ut án.

Arra van a kij árat mutatók magunk m ög é, erre viszont összevonja a szem öld ök ét.

Én arr ól j öttem.

Honnan tudod ennyi id Q elteltével? k érdezem összezavarodva. Ezzel elbizonytalan ítom. K örbek émlél, azt án ism ét r ám n éz, gyanakodva vizsgálja az arcom. Nem értem, mi baja van.

P ár órája lehet, hogy összeestem mondja, erre viszont megr ázom a fejem.

Napok óta kereslek.

Az lehetetlen.

Teljesen elveszettnek t qnik. Tal án visszaemlékezéssel pr ób álkozik, majd a barlang fal ára pillant. Én most veszem észre, hogy egy t qzr ózsa alakja form ál ódott benne. K özelebb l épek, meg érintem. Sz áraz, j ól kivehető Q.

Ez volt az utolsó varázslatom, így pr ób áltam jel ölni, merre megyek. Amilyen nyirkoss ág van itt, m ár r ég elmaszátol ódott volna magyar ázza hevesen, mik özben csak megindul a rossz ir ányba, r áad ásul sebes l éptekkel. Ha ennyi id Qt t ölt öttem volna itt &

Megtörpán. Az el ágaz ásn ál újabb t qzr ózsát fedezek fel, amikor viszont bel épnék, a kark öt Qm felizzik. Sziszegve h úzódom vissza.

Mi az?

Nem arra kell mennünk.

Meg Qr ülök t Qled feleli t ürelmetlenül, de amikor el Qrelendül, r ögt ön visszalép mellém, az arc án bosszúság.

Na?

Ez a vacak lefagyasztja a f él karom.

Felnevetek. Én sz óltam, de h át nem hallgatott r ám. Lehet, hogy Q az a fajta, aki csak a saját k ár án tanul. T qzm águs, a hevesség úgy t qnik, az égsz természetét uralja.

És ha nincs bennetek indulat? t érek vissza egy korábbi t ém ához. Felém fordul, l átszólag mulattatja a k érdésem, de azonnal felveszi a fonalat.

Akkor nem vagy t qzm águs v ágja r á, mintha mag ától értet Qd Q lenne. Tal án t ényleg az, nem tudom, de az ért egy kicsit b Qvebb magyar ázatot v ártam volna.

Mi ért?

Hallottam már azt a kifejezést, hogy t qzr Qlpattant? érdekl Qdik semlegesnek sz ánt hangon, ebben a pillanatban viszont a szem ében l áng lobban, és hiába kapok ut ána, beugrik a j áratba. Értetlenül meredek r á. Nem igaz án lehet nekem parancsolni. Err Ql j öttem, erre megyek jelenti ki. Ez úttal gyengéden fonom a kezem a karj ára.

Biztosan nem v árnak r ád? A rosszakar óid.

Elt öpreng, majd fels óhajt. Visszas ét ál mell ém, és az amulettre pillant.

J ó, szerinted merre kellene szerinted mennünk?

Hamar megtalálom a biztonságos útvonalat. Vele ellentétben, én egy ideje bízom a Végtetemben, bár egy ébként is hiába tennék ellene bármit, úgyis elér. Mégis hiszek benne, hogy az amulett vigyázza ránk. Ha megosztanám vele ezt a gondolatot, bizonyosan kigúnyolna.

Mit kívánnál? Szóljok vissza. Hallom a lépteit, tudom, hogy követ, bár kicsit lemaradva. Talán engem használnak, rávallana.

Semmi szükség. Egyesek kicsit túl komolyan veszik a becsületért élethelel. Megtorpanok, majdnem belém ütközik.

Kit sértettél meg? Hogyan?

Az nem fontos szóhajtja, de amikor elállok az útját, belátja, hogy úgysem hagyom békén, és végre mesél. Nálátok elégtétel a kultúra. Tiszteletben tartjátok egymást, legalábbis remekül tettetitek, hogy így van. Minket nem véletlenül számoltak a keleti végre, a hegyek között. Nem létezikünk viszálkodás nélkül. Lételemünk a harc, néha az indok teljesen mindegy.

Erre emlékszem. A Krónikák dalaiban másról sincs szó, csak az elemek hatalmáról a lélekben. A szellemágusok ezért vándorok, nem képesek megmaradni egyhelyben hosszú ideig, a földmágusok pedig annyira érzenességek, hogy értik annak nyelvét.

Szóval ti hidegvérűek ezt nem érthetitek – mondja, majd elvigyorodik. Fogadjunk, az ágyban is ilyen megfontoltak vagytok. Előre meg is beszélték?

Fogalmam sincs, milyen arcot vártok, de remekül szórakozik.

Hát, de zavarba hoztalak! Mint aki életében nem érintett még senkit.

Elkapom a tekintetemet, és otthagynom. Utánam lohol, de a jókedv szinte körbefonja, miközben én dohogok.

Mi az, eltaláltam?

Miért, te az összes tizemágus leányát porrá égetted már? Váratok vissza. Pislog néhányszor, aztán megállít azzal, hogy közvetlenül elélem áll.

Leányt még egyet sem, de a férfiakról nem kaptam panaszt. Elakadtam a légtetemben. Teljesen közél simul hozzám, az összes józanságomra szűk égem van ahhoz, hogy ne hátráljak meg. Kipróbálsz?

Nem tudom, mire számított, de a csábítási kísérlete tisztelettel színtelenül színtelenül. Dicsekszik, aztán azt hiszi, rögtön behódol nekik? Még mit nem! A mellkasára teszem a kezemet, szó szerint lehajlít a próbaalkotását. Meglepetten hátrál el.

Azt hittem, ha már annyira ragaszkodsz a Végtethez, alig várod, hogy beteljesítsük duruzsolja, de érezhetem csak viccelődik velem. Megvetően pillantást kap érte, ettől már lehervad a mosolya. Most haragszol?

Nem felelek, hanem továbbindulok. A következéssel ágazásnál azonban dermedten meredek a falra. Lehetetlen.

Mi a baj?

Ezt a jelet én hagytam – mondom. Végigsimítok a bevágáson, és visszanezdek a máskor irányba. Többfényképe.

Kívánságod parancs.

Rhys tüze egy szempillantás alatt bevilágítja a mögöttünk lévő szakaszt. Bár alig haladtunk az előző alkalas útjára, nyoma sincs, ameddig elátunk. Elindulok visszafelé, mert ennek az egésznek semmi értelme. Nem volt kanyar, nem érhet össze a két irány. Már szaladok, de továbbra is egyenes az egész. A Rhys által annyira emlégetett nyugalom kezd szertefoszlani.

Mi ez a hely?

Rhys k özel simul hozzám, de amikor le akarom rázni magamról, megszólal.

Szerintem id Qalag útban vagyunk – suttogja annyira halkán, hogy alig hallom meg. És szerintem él, úgyhogy halkán. A lehelete bizsergeti a b Qr öm. A keze a derekamra simul, hirtelen nem tudom eldönteni, ez egy újabb kis éret-e arra, hogy szórakozzon, de félék ellökni. A vállamra támasztja az állát, a nyakamba szuszog. Megmoccanni sem merek.

Csak legendákat hallottam róla. A hangja továbbra is nehezen kivehető Q, koncentrálnom kell rá. Aki betéved, nem nagyon ér ki.

Lehunyor a szemem. Számítottam rá, hogy nem lesz egyszer q ez a kaland, de ilyesmit Ql eddig nem tartottam. Teljesen tanácstalan vagyok, és ami a legijesztőbb, Rhys is.

Ne haragudj, hogy belerángattalak – mondja kicsit emberibb hangon Qn. Úgy tényleg, ebben már nem lát veszélyt, hogy valaki meghallhatja. Bár, ha ez egy id Qalag út, biztosan nem a főúttal érintkezel. Azt sem értem, egyáltalán honnan tudtad, hol keress.

A felismerés majdnem lever a lábamról. Eltávolodom Rhystől, kell egy kis józanság, hogy át tudjam gondolni.

Mi &

Csend! – szólok rá, és meglepetésemre azonnal elhallgat. Legutóbb nem én hívtam el Q a kristálygömböt, nem tartom valószínűnek, hogy tudatosan sikerülni fog, de utálom, hogy nem megpróbál. Kitárom a tenyerem, az örvény pedig azonnal megjelenik. A helyek tényleg től ép rajtam, kettőnk között száguld, hosszú ideig semmilyen alakot nem vesz fel. Hiába az intenzitása, kezdem feladni, hogy ez bárhová vezet minket. Aztán a falba fűődik, de még mielőtt felfognám a látványt, Rhys megragadja a karom, és kiránt a jégkapun, amit akaratomon kívül nyitottam. Szerencsém, hogy így tesz, mert azonnal összezárul mögöttünk.

A b áratba!

A földön találok magam, Rhys felettem, befogja a szám. A szeméből ősen izzik, megmérgek rá esküdni, hogy rettegést érzek rajta.

Ha élni akarsz, maradj nyugton!

[Előző Q](#)

[Következő Q](#)